

Λόγος τοῦ Θεοδώρου μας ἀπὸ τὸ τεραθῆρι,
ποῦ καὶ γιὰ τοῦτον ἔγινε μεγάλο πανηγύρι.

Ναὶ μὲν τὸ φίλον Σύνταγμα πρὸς τὸ παρὸν ἐσώθη
καὶ κἄπως ὁ Κορδονάρος ὀλίγον ἐνετάθη,
καὶ μὲν, ἑταίροι προσφιλεῖς, ἀνεκούρισθ' ἡ χώρα
ἀπὸ τοὺς ὀλεθρὰς τῆς κ' ἀπὸ τῶν σκριπ τὸ πλάκωμα,
ἀλλ' ἔν τὸ Στέμμα τὴν Βουλὴν δὲν διαλύσῃ τώρα
ἐκ νέου τοῦ Συντάγματος θ' ἀρχίσῃ τὸ χαντάκιωμα.

Τότε καὶ μόνον Σύνταγμα θά 'ῶτη κόμ ἰλ φὸ
ὀπόταν τὴν διάλυσιν τὸ Στέμ' ἀποφασίσῃ,
ἄλλως φημί κάποφρημ, οὐκ ἔχω δεῖ τι φὸ,
καὶ πιθανὸν βαρὺς σεισμός τὴν Καρκαλιὸν νά σεισῃ.

Ναὶ μὲν πρὸς πᾶν τὸ καθεστῶς μεγάλην ἔχω κλίσιν,
ἀλλὰ μὲ τὴν διάλυσιν θά φέρωμεν τὴν λύσιν,
ἡ λύσιν δὲ τῆς λύσεως θά φέρῃ λύσιν ἄλλας,
θεὰς δὲν συλλογίζεται ὁ Λόρδος ὁ Κεφάλας,
κ' εὐθὺς τὸν Γόρδιον Δεσμὸν θά λύσ' ἡ κοινοῖα
κ' ἡμεῖς θά διαλύσωμεν τῶν φαύλων τὰ κρᾶνια.

Κανένας λαοπρόβλητος δὲν φαίνεται Σωτήρ,
κ' ἔν ἀρνηθῆ διάλυσιν ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν,
ὁ κύριος Θεόδωρος, ὁ γέρον σας πατήρ,
ὁ καταλῶν τοὺς ναοὺς κ' αὐτοὺς οἰκοδομῶν
εἰς τρεῖς ἡμέρας μοναχά, ὡς ποῦ νά 'πῆτε κρόμμουν,
σκουληκομυρμηγκότρουκα ἢ κ' ἄλλο τι παρόμοιον,
ἀργίαν καὶ καταύσιν λαχανικῶν θ' ἀρχίσῃ,
ἡ δὲ κατάλυσις αὐτὴ 'στὸ Στέμμα θά στοιχίσῃ.

Καὶ νῦν, ἑταίροι προσφιλεῖς, τὸν λόγον κατακλείω
καὶ πᾶσαν συμμαχίαν μου μὲ τὸν Τρικουπὴν λύω,
καὶ βλέπων νέον κίνδυνον κατὰ τὸν καθεστῶταν
θ' ἀρχίσω σκυλοφάγωμα λυσσώδες ὡς καὶ πρῶτον.

Μοιρολόγι Λεμονῆ,
ποῦ καὶ πέτρας συκινεῖ.

Σ' ἀφίω, Μῆτσο, ἔγε 'γεῖά, 'στὸ σπῆτι μού πγαίνω
νὰ σκίπτωμαι 'μερόνικτα τί διαβόλο θά γίνω.
Μῆτσο μὴν κλαῖς, περαστικά... σ' ἀφίω μιά γιὰ πάντα...
σὺ μὲ πενήτα 'στὴ Βουλὴ θά μινῆς καὶ σαράντα,
ἔμωσ ἰγὼ 'στὸ σπῆτι μού σάν κούκος θ' ἀπομείνω
κ' ὅταν σὶ συλλογίζωμαι θά ἔροκαταπίνω.

'Εκείνους τοὺς καυγάδες μας γιὰ πάντα θά θυμοῦμαι...
ἀνέλπιστον τὸ πάθημα κ' ὁ βρόντος μας φρικτός,
ἡ δὲ Πρωθυπουργεία μου τὴν ὥρα ποῦ κοιμοῦμαι
θά μοῦρχειται σάν ὄνειρον ἐκρινῆς νυκτός.
Σ' ἀφίω, Μῆτσο, ἔγε 'γεῖά, κ' ἄς χωρισθοῦμε φίλοι,
ἔν καὶ τὸ φάρι μούφνης πολὺ συχνά 'στὰ χεῖλην,
κ' ἡμεῖς ἔν ἡμαλλώσαμε πάλι θ' ἀνταλωθοῦμε
γ' αὐτὰ ποῦ τώρα 'πάθαμε νά παρηγορηθοῦμε.

Σὲν μαρμαμίνης λεμονιάς, λεμόνι κιτρινίζω,
ἔχετε 'γεῖα, συντρόφοι μου, κ' ἰγὼ ψηλαρμενίζω,
καὶ πᾶω ἀβῆρω τὸν Τσουλιὴ μήπως μὲ πιάσῃ σκλάβο
καὶ κἄπως ἀνακούρισι μαζί-του καταλάβο.
'Ο Λόρδος μὲ τὸν 'Ανακτα καὶ πάλιν ἐφιλιώσε...
ἔχετε 'γεῖα... τοῦ Λεμονῆ τὸ κράτος ἐτελειώσε.

(Ἐἶπεν αὐτὰ ὁ Λεμονῆς, καὶ μίς' ἀπ' τὴν ψυχῆ του
ἔδωσε 'στοὺς συντρόφους του μὲ πόνο τὴν εὐχὴ του,
κ' ὁ Ράλλης δὲν ἐμπόρεσε 'στὰ λόγια του ν' ἀνθίξῃ
κ' ἔγυσε μαῦρα δάκρυα χωρὶς νά βγαλῇ λέξι,
κ' ὁ Εὐταξίας ἀρχισε κ' ἑκείνος νά θρηπῆ
κ' ἤκούσθη τὰῦτα λέγουσα ἡ γάλας του φωνῆ).

«Κ' ἰγὼ λοιπὸν σὰς χαιρετῶ... σικτήρ κ' ὁ Ριζαρίταις.
ποῦ μοῦ παραφορτώθηκαν ἀλήθινα οἱ κοπρίταις.
'Ἐχετε 'γεῖα, συντρόφοι μου, βαρδάτε νά διχθῶ...
ὄρεσ καὶ πέντε φάσκελα 'στὸ φαίνιγγ τὸ μπαγάσικο,
καὶ 'στὸν Σταδίον ὄπως πρὶν τὸν καφερεῖν τραβῶ
νὰ πίνω καίμακλῃ καφρὴ καὶ ναργιλὴ γιανθῶσικο».

'Ο Καραπάνος μόνος
παραλαλῶν ἐντόνωσ.

('Ἐβόηκε 'στὸ μπαλκόνι του κ' ὁ Καραπάνος πάλι
καὶ λόγος ἤθελε κ' αὐτὸς 'στὸ κόμμα του νά βγάλλῃ,
μὰ μήτε ὁ Σταυροῦτολος παρὼν ἐκεῖ δὲν ἦτο
κ' ἰφώναξε μοναχὸς του 'στὸν ἐξαυτὸ του ζήτω.)

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Π.—Καὶ πὼς τὰ βλέπει, Φασουλῆ;...

Φ.— Φασκίλωνε καὶ πέρν
ἡ κατὰ Δάντην τὸν γνωστὸν γκουάφρα, βρέ, καὶ πάσσα
καὶ τὸν Μυλλόρδο ἀρχισε νά ψάλλῃ μὲ λαβτήρα,
καὶ νὰ παστρέψῃς πγαίνω τὴν ἀδεμανῆ σου κάσσα
γιὰ νά τὴν ἔχῃς ἐτοιμῆ γιὰ τὰ καινούρια πλοῦτη,
καὶ ζήτω 'πὲς τὸ Σύνταγμα μ' ἡμῖνα τὸν τσιφούτη.

